

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א' תרמג

ערב שבת קודש פ' וישלח, ט"ו כסלו ה'תשפ"ו

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ע"ה שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקכ"ג שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

לזכות

הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי בן אסתר שיינדל שיחי' שגלוב

ליום הולדתו, כ"ב כסלו

לאריכות ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק
ומתוך בריאות הנכונה ולשנת ברכה והצלחה בגו"ר

*

נדפס ע"י זוגתו

מרת גיטל רחל תחי' שגלוב

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת ח' רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

3 דבר מלכות

עבודה מיוחדת להביא ההתגלות בפועל בעולם / משיחת ש"פ וישלח התשנ"ב

8 זמן הגאולה

כאשר שריפה בוערת "ויקח מן הבא בידו" / פ' השבוע והזמן הנוכחי באור הגאולה

11 המעשה הוא העיקר

לדבר בכל החיות והלהט כו' שבת לאחר שבת / הוראות למעשה בפועל

13 ניצוצות של משיח

גם העבודה צריכה להיות באופן ד"אחישנה" / קטעים קצרים בעניני גאולה

14 כתב יד קודש

י"ט כסלו בתוך ג' ימים ד"בחר שבתא" / צילום מהגהת הרבי על שיחת ש"פ וישלח התשמ"ט

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש

לזכות הרה"ח יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו

וילדיהם רחל בת חיה מושקא, לאה שרה בת חיה מושקא,

ישראל רחמים בן חיה מושקא, ומענדל בן חיה מושקא, שיחיו

ולזכות הנא לאה בת ח' רחל, עדינה בת ח' רחל, מרים בת ח' רחל, וצבי בן ח' רחל שיחיו

לזכות ר' ברוך אהרן בן ברוניא סלאווא וזוגתו רייזל פרומא בת ח' רחל שיחיו

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': 960-0667 (03) • פקס: 960-7219 (03)

דואר אלקטרוני: kuntres.yechi@gmail.com • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

א. שבת פי' וישלח היא לעולם כשיבטלות לייט כסלו, ובקביעות שנה זו — לא רק כימי השבוע שמחברים משבת זו, אלא בהת' ג' ימים ד"בחר שבתא"².
וע"פ חידושי ש"המזערים של כל השנה — שבת יש שיחות לאותן הפרשיות שחלות בהן, מובן, שהמזער דייט כסלו, "חג החגים", יש לו שייכות לפי וישלח.
וא' הרמזים בזה — באגדה"ק הידועה שכתב רבינו דודק "אחר ביאתו מפ"ב", שהתחלתה "קטנתי מכל החסדים ומכל כר", פסוק בפרשת וישלח.⁸

ב. ובפירוט יתר:

"קטנתי" — הר"ע של ביטול, אבל לאידך גיסא, אין זה ביטול המציאות לגמרי, כי אם, ענין של קטנות, אבל מציאותו קיימת.

ויתירה מזה — כמוכח בספרים⁹ ש"קטנתי" הוא הפסוק השמיני בפרשה השמינית, שמיני שבשמינית, רמז למאזי"לו "הלמיד חכם צריך שיהא בו אחד משמונה בשמינית", "צריך שיהי בו מעט גאולה"¹⁰, היינו, לא רק שמציאותו קיימת באופן של קטנות, אלא יש בו גם רגש של "נמעט גאולה".

וכמודגש גם בחוקי הכתובים — שאע"פ שאמר יעקב "קטנתי מכל החסדים וגו'", אע"פ להמסר ביד עשרה¹², ולכן התפלל "העילי נא גר כי ידא אנכי אותו פן יבוא והכני אמעל כניס"¹³ — הרי, ביחד עם זה, אע"פ גם הדגשת תוקף המציאות דיעקב¹⁴.

(1) להעיר מהעילי המיוחד דייט כסלו בשנה זו — כאה ומשעים שנה (ק"י) לגאולה דייט כסלו כמעט הראשונה (חוקים — תשנ"ט), עשרה פעמים רס...*

(2) חספר השלם.

(3) בביאור השיחות דייט לגאולה — ראה לשון לוי' אג"ס ע' רכנ"ד.

(4) להעיר, שני ימים נחשבים (וכמה ענינים) כמציאות אחת (ולדוגמא — כיון לכינוי) — יום הש"ק, יום ראשון ויום שני, שבת חל"ה (פ. 6. 1. 2).
ייט כסלו, וגם יום השלישי, כיון כסלו, שייך לשבת (דבר שבתא) — לענין הבדלה ופסחים קו, טע"א. רמב"ם הל' שבת פכ"ט ה"ד.

שני' ארבע אר"ח סרצ"ט ס"ח).

י"ט כסלו בתוך ג' ימים ד"בתר שבתא" פ' וישלח

בקשר עם חג הגאולה י"ט כסלו, מובא בזה צילום מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על תחילת התוועדות ש"פ וישלח ה'תשמ"ט

(השיחה נדפסה בסה"ש תשמ"ט ח"א ע' 106)

להלן פענוח הצילום (הכתי"ק בא בהדגשה):

א. שבת פ' וישלח היא לעולם בסמיכות לי"ט כסלו, ובקביעות שנה זו - לא רק בימי השבוע שמתברכים משבת זו, אלא בתוך ג' ימים ד"בתר שבתא"².

וע"פ הידוע ש"המועדים של כל השנה . . יש שייכות לאותן הפרשיות שחלות בהן", מובן, שהמועד די"ט כסלו, "חג החגים", יש לו שייכות לפ' וישלח.

וא' הרמזים בזה - באגה"ק הידועה שכתב רבינו הזקן "אחר ביאתו מפ"ב", שהתחלתה "קטנתי מכל החסדים ומכל כו", פסוק בתחלת פרשת וישלח.

ב. [.] וכמודגש גם בתוכן הכתובים - שאע"פ שאמר יעקב "קטנתי מכל החסדים וגו'", ביטול, ועד כדי כך, שהי' אצלו מקום לחשש "שמא משהבטחתי נתלכלכתי בחטא ויגרום לי להמסר ביד עשו", ולכן התפלל "הצילני נא גו' כי ירא אנכי אותו פן יבוא והכני אם על בנים" - הרי, ביחד עם זה, בהמשך אחד ישנה גם הדגשת תוקף המציאות דיעקב:

(2) להעיר, שג' ימים נחשבים (בכמה ענינים) כמציאות אחת (ולדוגמא - בדין לבד) - יום הש"ק, יום ראשון ויום שני, שבו חל (בש. ז.) י"ט כסלו, וגם יום השלישי, כ"ף כסלו, שייך לשבת ("בתר שבתא") - לענין הבדלה (פסחים קו, סע"א. רמב"ם הל' שבת פכ"ט ה"ד. שו"ע אדה"ז או"ח סרצ"ט ס"ח).

עבודה מיוחדת להביא ההתגלות בפועל בעולם

כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו הודיע והכריז שכבר נשלמו כל עניני העבודה והכל מוכן לביאת המשיח • מזה מובן שהמשך העבודה שלאח"ז (כל זמן שמשיח צדקנו מתעכב מאיזו סיבה) (בלתי ידועה ומובנת כלל) אינו "עבודת הבירורים" (שהרי כבר נסתיימה ונשלמה עבודת הבירורים), אלא, עבודה מיוחדת להביא ההתגלות בפועל בעולם • בימינו אלה ממש צריכים רק לפתוח את העיניים ולראות את המציאות בפועל ממש - היינו שיושבים יחד עם הקב"ה ב"שולחן ערוך" לסעודת הנישואין, הסעודה דליתן ושור הבר ויין המשומר • קטעים משיחת ש"פ וישלח, ט"ז כסלו ה'תשנ"ב - מוגה

הופצו המעיינות חוצה בכל קצוי תבל - כבר נגמרו ונשלמו כל הענינים גם מצד (וב)העולם, כפי שהודיע והכריז שכבר נשלמו כל עניני העבודה, גם "צחצוח הכפתורים", והכל מוכן לביאת המשיח.

ומזה מובן שהמשך העבודה שלאח"ז (כל זמן שמשיח צדקנו מתעכב מאיזו סיבה) (בלתי ידועה ומובנת כלל) אינו "עבודת הבירורים" (שהרי כבר נסתיימה ונשלמה עבודת הבירורים)², אלא, עבודה מיוחדת להביא ההתגלות בפועל בעולם.

א. [.] אף שמצד יעקב נגמרו ונשלמו כל עניני הבירורים וכבר אז (כשוישלח יעקב) היתה יכולה וצריכה להיות הגאולה [שלכן שלח מלאכים לעשו להודיע שהגיע הזמן ד"ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו", ו"ביקש לישב בשלוה" (כנ"ל*)]. מ"מ, לא בא ענין זה בפועל מצד (וב)העולם.

אבל, לאחר "מעשינו ועבודתינו" דכל בנ"י במשך כל הדורות, כולל ובמיוחד לאחר גילוי תורת החסידות בי"ט כסלו, שאז התחיל עיקר הענין ד"פוצו מעינותיך חוצה"¹, ומוסיף והולך ע"י רבותינו נשיאינו מדור לדור, עד לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שעל ידו

(1) ראה ספר השיחות תורת שלום ס"ע 112 ואילך.

(*) ס"י בהשיחה - סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 161 ואילך.

(2) במכ"ש וק"ו מאופן עבודתו של יעקב לאחר שחשב שעשו נתברר כבר, גם לאחר ששבו המלאכים ואמרו שלא נתברר עדיין כלל - שלא עסק ב"עבודת הבירורים" (לברר את עשו), אלא עסק ב"העלאת מ"נ להמשיך מ"ד דמקיף דתהו" ע"י המנחה (תו"א פרשתנו כד, רע"ד).

גם העבודה צריכה להיות באופן ד"אחישנה"

ידוע פתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – שנמצאים אנו בימי הגלות האחרונים, והנה, מאחר שרוצים שהגאולה תהי' באופן ד"אחישנה", "מיד הן נגאלין", "משיח נאו" – מובן, שגם העבודה צריכה להיות באופן ד"אחישנה", שזהו אופן העבודה ד"בכל מאוּדך", למעלה ממדידה והגבלה.

(משיחת ש"פ וישלח ה'תשמ"ב – בלתי מוגה)

אכן נדפס כבר בעיתונים ש"אָט אָט קומט משיח!"

. . ידוע פתגם בעל הגאולה שכאשר יבוא משיח צדקנו יודפס הדבר בעיתונים!... ולהעיר – שאכן נדפס כבר בעיתונים ש"אָט אָט קומט משיח!" – בודאי ילמדו בזה פירוש, אבל אעפ"כ כו'.
. . ואף שלכאורה אינו מובן מהו העילוי שיודפס בעיתונים אודות ביאת משיח צדקנו – מהו הערך של "עיתונים" כאשר מדובר אודות ביאת משיח צדקנו, ובפרט שהבשורה על ביאת משיח צדקנו תהי' ע"י אליהו הנביא מבשר הגאולה! – אבל אעפ"כ כך אמר אדמו"ר הזקן!

אבל לאידך – מובן ופשוט שהעיקר הוא עצם הענין דביאת משיח, ולא מ"ש בעיתונים אודות ענין זה.

(משיחת ש"פ וישב, כ"ק כסלו ה'תשד"מ – בלתי מוגה)

הקושיא הכי גדולה והתירוץ על-זה

מובא בספרים ש"תיקו" זה ראשי-תיבות – "תשבי יתקן קושיות ואיבעיות", והקושיא הכי גדולה והאיבעיא הכי גדולה שהוא צריך לתקן היא, "וויפל איז א שיעור צו מאַטערן אידן אין גלות?"!

והתירוץ ע"ז הוא, שהקב"ה מוציא את היהודים מהגלות!

והוא מביא אותם בשמחה וטוב לבב, "ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל", בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

(תרגום חפשי משיחת י"ט כסלו ה'תשל"ב – בלתי מוגה)

פרטים.

ולהעיר, שהבירור ד"צרפת" שמספרו "770" נעשה ע"י (ה"להבה" שמאירה מ)-"בית יוסף", ועד לבית יוסף כפשוטו, הבית שבו בחר ועד שקנהו ובו חי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בעשר שנים האחרונות בחיים חיותו בעלמא דין, ומשם הולכת ונמשכת ("מוסיף והולך") העבודה ד"בית יוסף" – שמספרו (מספר הבית כפשוטו) "770".

ובעומק יותר – "צרפת" אותיות "פרצת", שבה מרומז שגילוי והפצת המעיינות הוא בצרפת – פריצת כל הגדרים, ולא רק באופן שמצד פריצת כל הגדרים דהמעיינות באים הם גם בתחתון שאין תחתון למטה ממנו, אלא יתירה מזה, שענין זה הוא גם מצד התחתון, כמודגש בכך ש"צרפת" אותיות "פרצת", וע"ז נעשה "פרצת" עליון פרץ¹⁰, "זה משיח, שנאמר¹¹ עלה הפורץ לפניהם"¹².

ג. ובדורנו זה גופא ניתוסף עוד יותר בכהנ"ל כש"קיימא סיהרא באשלמותא" דחודש כסלו בשנה זו:

ידוע ומפורסם הר"ת דשנה זו – "הי' תהא שנת נפלאות בה", "בכל (מכל כל)"¹³, היינו, שהשנה עצמה וכל הענינים שבה הם באופן

ב. ויש לומר, שהמעלה המיוחדת בדורנו זה מרומזת בהפטרה דפרשת וישלח – "והי' בית יעקב אש ובית יוסף להבה ובית עשו לקש גו' וירשו הנגב את הר עשו כו' וגלות גו' עד צרפת גו' ירשו את ערי הנגב ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו":

מהחידושים של (יוסף וההמשך ד)-"בית יוסף" שבדורנו (כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ששמו הראשון יוסף), לגבי הדורות שלפנ"ז עד לדורו של רבינו הזקן ("בית יעקב"⁴) – שעל ידו נעשה הפצת המעיינות חוצה בכל קצוי תבל ממש, עד לחוצה שאין חוצה ממנו, כמדינת צרפת, אשר, בזמנו של רבינו הזקן (וכן בזמנם של רבותינו נשיאינו שלאח"ז) לא הי' גילוי בקביעות כ"כ הפצת תורת החסידות במדינת צרפת, להיותה תחתון למטה (ועד כדי כך שרבינו הזקן חשש לנצחונה של צרפת כו'⁵), ודוקא בדורנו זה, ע"י "בית יוסף", נעשה גילוי והפצת המעיינות גם במדינת צרפת⁶, ביסוד שם ישיבת "תומכי תמימים" ע"ד כבליובאוויטש, ולכן, הגיע בפועל הזמן ש"ירשו את ערי הנגב", "ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו".

ויש להוסיף ולהעיר ע"ד הרמז:

"צרפת" בגימטריא שבע מאות ושבעים (770), השלימות דמספר שבע, כפי שכל א' כלול מעשר (שבעים), וכפי שכל א' כלול ממאה (שבע מאות), ושניהם יחד (שבע מאות ושבעים), וי"ל שבה מרומז שבהבירור דמדינת צרפת, נגמר ונשלם בירור העולם שנברא בשבעת ימי הבנין בכל הפרטים ופרטי

(3) עובד' א, יח ואילך.

(4) להעיר מהשייכות המיוחדת דרבינו הזקן ליעקב (ראה בארוכה מעיני הישועה (קה"ת תשמ"ח) ע' 101 ואילך).

(5) ראה ספר התולדות אדה"ז (קה"ת תשל"ז) ע' רנט (בהוצאת תשמ"ז – ח"ד ע' 1025) ואילך. וש"נ.

(6) ראה גם ספר השיחות תשמ"ט ח"ב ע' 570 ואילך.

(* בהערה 87 בסה"ש שם ע' 163.

[ע"ד* תורת הבעש"ט הידועה⁵ בנוגע לתכלית שליחות וירידת הנשמה בגוף, שיכול להיות שנשמה תרד למטה וחיה שבעים-שמונים שנה כדי לעשות ליהודי טובה פעם אחת. זאת-אומרת, שהגם שהיהודי למד תורה וקיים כל המצוות, קלות וחמורות – יכול להיות שעיקר שליחות הנשמה שלו בגוף היא בכדי לעשות טובה ליהודי!]

וידעה זו גופא מוסיפה יותר מרץ וחיות לכל יהודי בעבודתו בפועל:

לחזק כל פעולותיו במילוי שליחותו של הקב"ה בעולם לעשות "דירה בתחתונים", ע"י קיום התורה ומצוות, והפצת היהדות והפצת המעיינות חוצה גם ליהודים אחרים, עד גם בנוגע להפצת שבע מצוות בני נח אצל אינם-יהודים⁶.

ולא רק באופן ד"ויצא" – לצאת בעצמו לעשות השליחות, אלא "וישלח" – לעשות (או לחזק) שגם אחרים יהיו (יותר חזק ויותר בגלוי) "שלוחים" של הקב"ה, ועד עם כחות ד"מלאכים ממש", כנ"ל**.

(משיחת ש"פ וישלח, י"ד כסלו התשמ"ח – מוגה, תרגום מאידית***)

(5) "היום יום" ה איר. אגרות-קודש אדמו"ר
מהוריי"צ ח"ג ע' קעד. ע' רצה. ח"ד ע' תקכא. ועוד.

ע"פ שו"ע, כמובן, אבל, באופן שלמעלה מסדר מסודר
כו'.
* קטע זה המובא באריחיים – נשמט מהשיחה
שנדפסה (בתרגום) בהתועדויות תשמ"ח ח"א ע' 595.
(** סעיף י' בהשיחה והע' 52 (סה"ש שם ע' 144).
(*** התרגום דשיחה זו הוגה ותוקן מחדש על-ידינו.

מוקדש

לזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו
וילדיהם רחל בת חיה מושקא. לאה שרה בת חיה מושקא. וישראל רחמים בן חיה מושקא שיחיו
ולזכות הנא לאה בת ח' רחל, עדינה בת ח' רחל, מרים בת ח' רחל, וצבי בן ח' רחל שיחיו

לזכות ר' ברוך אהרן בן ברוניא סלאווא וזוגתו רייזל פרומא בת ח' רחל שיחיו

של "נפלאות", "פלא" שלמעלה מנס¹⁴,
ו"פלאות" לשון רבים, ועד ל"נפלאות", נו"ן
פלאות¹⁵, ולכל לראש והוא העיקר – כימי
צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות¹⁶
("נפלאות" גם לגבי יצי"מ¹⁷).

ובשנה זו עצמה כבר "קיימא סיהרא
באשלמותא" דחודש השלישי (שלימות של ג'
חדשים, "בתלת זמני הוי חזקה"¹⁸), ועומדים
בסמיכות ליום השלישי בחודש השלישי, מתן
תורה דתורת החסידות¹⁹, התחלת הגילוי
דתורתו של משיח, שאז יהיו הנישואין
דהקב"ה וכנס"י באופן ש"והי' אור הלבנה
כאור החמה".

[ולהעיר, שענין זה מודגש גם בכך ששנה
זו היא שנה שלימה, שחשון וכסלו שניהם
שלמים (גם חדשים שלמים בהמשך אחד),
ושנה תמימה (תמימות יתירה²⁰), שניתוסף

(14) ראה לקו"ש חט"ו ע' 368 הערה 16. וש"נ.

(15) זח"א רסא, ב.

(16) מיכה ז, טו.

(17) ראה אוה"ת נ"ך עה"פ (ע' תפז). וש"נ.

(18) ב"מ קו, רע"ב. וש"נ.

(19) ובשנה זו מלאו תשעים שנה להכרזה שי"ט
כסלו הוא ראש השנה לתורת החסידות (ט"ז כסלו
תרס"ב – תשנ"ב), שמאז ניתוסף "שטורעם" מיוחד
בהפצת המעיינות חוצה ע"י "חיילי בית דוד" שלוחמים
מלחמות בית דוד ומנצחים את אלה "אשר חרפו
עקבות משיחך" (כדברי כ"ק אדנ"ע בהשיחה הידועה)
– כפי שכבר נעשה בשלימות בסיומה של שנת הפ"ט
שמסיימים מזמור פ"ט (בגימט' פדה) בתהילים באופן
ד"ברוך ה' לעולם אמן ואמן", ועתה נמצאים בשנת
הצדי"ק, הקשורה עם ביאת משיח צדקנו ובנין ביהמ"ק
השלישי, כסיום וחותם מזמור צדי"ק בפסוק "ויהי
נועם גו' ומעשה ידיו כוננהו", שקאי על השראת
השכינה בביהמ"ק השלישי (מדרש תהילים עה"פ),
שזהו"ע הנישואין דהקב"ה וכנס"י, כדאיתא במדרש
(שמו"ר פ"ג, ז) בנוגע להמשכן, ושלימותו בביהמ"ק
השלישי (וראה לקמן בשוה"א להערה 23).

(20) כולל גם השלימות ד"שבע שבתות תמימות
תהינה" כשהתחלת הספירה במוצאי שבת, תמימות
כימי בראשית – שלימות משולשת (ראה סה"ש
תשנ"ב ח"א ע' 12 ואילך. וש"נ).

בה חודש העיבור²¹ – דיש לומר, שבשנה
שלימה (שלימות החדשים חשון וכסלו)
מודגשת שלימות (חדשי) הלבנה (כפי
שמקבלת מהחמה), ובשנה תמימה (הוספת
חודש העיבור²²) מודגשת שלימות הלבנה
שנעשית כמו החמה, כיון שע"י חודש העיבור
משתוות שנת הלבנה לשנת החמה, מעין
ודוגמת "והי' אור הלבנה כאור החמה".

ויש לקשר זה עם דרושי חתונה שאמרם
כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו²³ (שנדפסו
מחדש ובתוספת ביאור כו'²⁴) – דרושים
בתורת החסידות השייכים לחתונה – שבזה
מודגשת ביותר השייכות לחתונה דכנס"י עם
הקב"ה לימות המשיח, שאז יהי' עיקר
ושלימות הגילוי ד"תורה חדשה מאתי תצא".

ומזה מובן שבימינו אלה ממש צריכים רק
לפתוח את העיניים ולראות את המציאות
בפועל ממש²⁵ – היינו שיושבים יחד עם
הקב"ה ("ישראל וקוב"ה כולא חד") ב"שולחן
ערוך"²⁶ לסעודת הנישואין, הסעודה דליתן

(21) ערכין לא, א – במשנה.

(22) ובהדגשה יתירה בשייכות ל"ט כסלו, ראש
השנה לתורת החסידות – שבו מתחילים ללמוד
שיעורי התניא (כפי שנחלק לימי השנה) לפי החלוקה
דשנה מעוברת.

(23) בהחתונה ד"בית יוסף" בשנת תרפ"ט*.

(24) ביום א' פ' וישב, טו"ב כסלו – נתן כ"ק אדמו"ר
שליט"א לכל אחד ואחת שיחיו "קונטרס דרושי
חתונה", בצירוף שתי שטרות של דולר לצדקה (המו"ל).

(25) כלומר לא זו בלבד שנשלמה העבודה וצריכים
לפעול הגילוי בעולם (כנ"ל ס"א), אלא יתירה מזה,
שישנו כבר בפועל ובגלוי, וצריכים רק לפתוח את
העיניים, כי מכבר "נתן לכם" עיניים לראות".

(26) ובפרט לאחר שלימות העבודה בכל הדורות
בקיום ה"שולחן-ערוך" (דה"בית יוסף") עם ה"מפה"
שעל ה"שולחן-ערוך" (הגהות הרמ"א על השו"ע
דהב"י) – כידוע הרמז במ"ש "ובני ישראל יוצאים ביד
רמה", שרומז על הרמ"א, שלאורו הולכים כל

(* להעיר מהשייכות דשנת תרפ"ט ל"פרצת" – שהשלימות
דה"י – (שכל א' מהתשעה כלול מעשר) היא צ', ד"ל שבזה
מרומז שבשנת הצדי"ק נעשית שלימות הנישואין, שהו"ע ענין
הנישואין דכנס"י עם הקב"ה.

ושור הבר ויין המשומר, שבסיומה "אומר לו (הקב"ה) לדוד (דוד מלכא משיחא) טול (כוס של ברכה) וברך, אומר להן, אני אברך ולי נאה לברך, שנאמר²⁷ כוס ישועות אשא ובשם ה' אקרא"²⁸.

ד. והמעשה הוא העיקר²⁹:

בבואנו מערב שבת שבו קיימא סיהרא דחודש כסלו באשלמותא, והמשכו ביום הש"ק ומוצאי ש"ק (יום ראשון (שנקרא יום אחד, ש"ה' הקב"ה יחיד בעולמו"³⁰), טו"ב כסלו), ג' ימים רצופים שיש בהם מעלה (קדושה) מיוחדת, והמשכם בח"י, ערב י"ט כסלו, ועאכו"כ בימי הגאולה י"ט וכ"ף כסלו, והמשכם בימים שלאח"ז עד לימי חנוכה – יש לערוך התוועדות חסידותיות³¹ ("חסידישע פארבריינגענישן") בכל מקום ומקום, בכל מדינה, בכל עיר ובכל שכונה כו', ולא רק התוועדות גדולות במקומות מרכזיים ועיקריים, אלא בכל מקום ומקום כפשוטו, כולל גם שבכל מקום פרטי תהי' ההתוועדות באופן של "עיקר" (ולא באופן שמקום פלוני הוא "עיקר", משפיע, ומקום פלוני הוא "טפל", מקבל), ולא זו בלבד שאין זה גורע

בנ"י עד סוף כל הדורות, ועי"ז יוצאים מהגלות אל הגאולה.

(27) תהלים קטז, יג.

(28) שפחים קיט, ב.

(29) אבות פ"א מ"ז.

(30) ב"ר פ"ג, ח. פרש"י בראשית א, ה.

(31) להעיר מפתגם בעל הגאולה ע"ד גדול הפעולה דהתוועדות חסידית יותר מפעולתו של מלאך מיכאל

(* כולל גם אחינו בני' הספרדים - כפי שמצינו בנר חנוכה שגם הספרדים (שבדרך כלל נוהגים כהב"י) נוהגים כהרמ"א, וכן לאידך, שהאשכנזים נוהגים כהספרדים, כמודגש בפסק הרמ"א כדעת הרמב"ם ולא כדעת התוספות (ראה ס"ז א"ח ר"ס תרעא). - ולהעיר גם מהפסרת פרשת וישלח: "גלות גוי צרפת (אשכנז) וגלות ירושלים אשר בספרד ירשו את ערי הגלב", החיבור והאיחוד דאשכנזים וספרדים בבירור וירושת אדם, ששייך לתוכן הענין דהזלקת נרות חנוכה "על פתח ביתו מבחוץ", כדי להאיר את החושך (משמשקע החמה), "עד לכליא ורגלא דתמודאי".

בה"עיקר" שבמקום שני, אלא אדרבה, שע"ז ניתוסף יותר בשאר המקומות, בבחינת "קנאת סופרים תרבה חכמה"³², ועד שכולם נעשים בבחינת "עיקר", ועד ל"עיקר שבעיקר" – שאינו צריך לקבל השפעה ממקום מרכזי ועיקרי, כיון שנעשה בעצמו כמו המקום המרכזי והעיקרי, ע"ד ובדוגמת שלימות הלבנה שהיא (לא רק בבחי' מקבל, אלא) כמו החמה.

וכדאי ונכון שכאו"א יערוך התוועדות (ומה טוב – ג' התוועדות³³, "בתלת זימני הוי חזקה") – עם עצמו (בכל עשר כחות נפשו³⁴), עם בני ביתו, עם חבריו וידידיו וכיו"ב – כדי להדגיש עוד יותר שכאו"א הוא גם משפיע (ע"ד שלימות הלבנה שנעשית כמו החמה), וכמ"ש³⁵ בשייכות להגאולה ("והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם").

ובהתוועדות אלו יעוררו ויתעוררו³⁶ ("איש את רעהו יעזורו"³⁷) להוסיף בג' הקוין דתורה עבודה וגמ"ח, כדרשת חז"ל³⁸ על הפסוק "פדה בשלום נפשי", "כל העוסק בתורה ובגמילות חסדים ומתפלל עם הציבור מעלה אני עליו כאילו פדאני לי ולבני כו'", ועוד והוא העיקר, לא רק "כאילו פדאני לי

(אג"ק שלו ח"ג ע' תיג. ושי"נ).

(32) ב"ב כא, סע"א. כב, רע"א. וראה אוה"ת ויצא ריח, ב ואילך.

(33) אחת בעצמו ושתיים ע"י שלוחיו, או שמשתתף בעצמו בשלשתן כיון שנערכות בזמנים שונים – בליל י"ט כסלו, ביום י"ט כסלו, ובפרט קרוב לסימום ובאופן שיומשך גם בליל כ' כסלו (כנ"ל*).

(34) ראה "התמים" ח"ב ס"ע מה ואילך. לקו"ש ח"ב ע' 497 ואילך.

(35) מלאכי בסופו.

(36) ובלשון הרב הוא בעל הגאולה: "זה היום . . . אשר בו . . . יתעוררו אלפי לבבות בישראל לתשובה ועבודה שבלב כו'" (לקו"ד ח"א יט, ב).

(37) ישעי' מא, ו.

(38) ברכות ח, רע"א.

(* הערה 65 בסה"ש שם ע' 161.

לדבר בכל החיות והלהט כו' שבת לאחר שבת

. . כשם שבמלאכת הבריאה, הרי ע"י פעולה "קטנה" (הורדת הקורנס) נשלמה כל מלאכת הבריאה ("ויכל גו' מלאכתו"), ומזה נכנסו מיד ל"וישבות ביום השביעי"¹,

עד"ז הוא גם אצל בני", שכל יהודי הוא שלוחו של הקב"ה וכמותו דהמשלח (כנ"ל בארוכה*), דגם כשמדובר אודות פעולה טובה אחת ויחידה, ואפילו כשהמדובר הוא בפעולה הכי קטנה שהיא לא יותר מ"כחות השערה" – צריך הוא לדעת, שיכול להיות, שפעולה זו היא ה"מכה בפטיש", או יותר "קרוב" – "הורדת הפטיש", שעל ידה נשלמת כל העבודה דזמן הגלות, ומיד (אחרי הפעולה) נכנסים ל"יום שכולו שבת ומנוחה"². וכהפס"ד ברמב"ם³: "עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכך זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

עפ"ז יש לנו גם הסברה על כך שמרעישים ללא הרף ("מ'האלט אין איין שטורעמען") שיהודי צריך "לרדוף" ("דארף זיך יאגן") להוסיף עוד פעולה ועוד פעולה בתומ"צ, הפצת היהדות והמעיינות חוצה, ובפרט בשנה זו – בעניני "הקהל" ו"תשמח" (שמחה), כי עי"ז אפשר להביא את משיח צדקנו ברגע א' קודם**.

דלכאורה: בני" הרי מחכים למשיח כבר אלפי שנים⁴, וכבר עשו ריבוי תורה ומצוות במשך כל הדורות?!

וע"פ הנ"ל הרי זה מובן: מכיון שמדובר אודות מילוי והשלמת שליחותו של הקב"ה לעשות לו ית' דירה בתחתונים – הרי הקב"ה אינו מוגבל האם זה יהי' ע"י פעולה קטנה או גדולה, ע"י גדול שבגדולים או קטן שבקטנים – הרי יתכן, שפעולה קטנה זו ע"י ילד קטן תהי' ה"מכה בפטיש" שתביא את הגאולה!

(3) הל' תשובה פ"ג ה"ד.

(4) כמבואר בפרשתנו בנוגע ליעקב ובפשוטו של מקרא – פרש"י (לג, יד בסופו).

(1) בראשית ב, ב.

(2) סוף מס' תמיד.

(* סעי' ג-ח בשיחה (סה"ש תשמ"ח ח"א ע' 139 ואילך).

(**) [בהנחה בלתי מוגה נכתב כאן:] ועד"ז בנוגע לדיבור אודות ביאת המשיח – דלכאורה, הדיבור בכל החיות והלהט כו' שמשיח צדקנו בא יתיך ומיד ממש, הו"ע של "ווילדקייט" [= פראות], שהרי, כבר נאמרו דברים אלו ריבוי פעמים, ואעפ"כ לא זו מאומה (לכאורה), ומה מקום להמשיך ולדבר בזה בכל החיות והלהט כו', שבת לאחר שבת?!

אם רוצים בכל זאת לדבר על משיח צדקנו – לא צריכים לצעוק... אלא יכולים לדבר בנחת ובמתינות, להפטיר בניגון חרישי, ולכל היותר למחוא כפים. ואם הוא מחמיר ומחדר כו' – ימחה כפיו באופן דאחורים כנגד אחורים – אבוי ל"מחיאית כפים" שכזו, אבוי ל"מכה בפטיש" שכזו, ואבוי ל"חומרה" ו"הידור" (ו"דיעות ההלכה") כאלו...

והמענה לזה – שהיא הנותנת: מכיון שלאחרי ריבוי הדיבורים והפעולות כו' עדיין לא בא משיח צדקנו, הרי, אין ברירה אחרת אלא להתנהג באופן של "ווילדקייט",

– כך גם בדור דעקבתא דמשיחא ביחוד⁵, כמובא גם בכתבי האריז"ל⁶ שבדור דעקבתא דמשיחא יהיו "נשותיהם מושלות עליהם", היינו שיצייתו לנשותיהן, רק צריכים לפעול אצל הנשים שלא יבקשו דברים של מה בכך, ענינים טפלים ומותרות – אלא יבקשו את הדברים שצריכים לבקש.

וכפי שהי' במתן תורה, שהנשים הכריחו (את האנשים) לקבל את התורה (עי"ז שלא השתתפו בחטא העגל⁷ שהוא ההיפך דמ"ת⁸), וקדמו להשתתף בנדבת המשכן⁹, ועוד ועיקר – שייכותן המיוחדת להליכה אח"כ לארץ ישראל בגאולה¹⁰ ע"י משה רבינו – גואל ראשון¹¹, וכמובא בגמ' ובמדרש¹² שדוקא הנשים חיבבו את הארץ כהסיפור דבנות צלפחד¹³, שזהו ההיפך מעצת המרגלים,

יה"ר שכן יהי' גם עם הנשים שבדור זה, שישכחו מכל עניני המותרות ויתבעו מבעליהן¹⁴: ראשית – ללכת ולקבל את התורה על-מנת ללמוד וללמד לשמור ולעשות, ושנית – אפי' כאשר נמצאים עדיין במדבר, בחוץ לארץ, להעמיד שם בגלות את המשכן לו ית', ושימסרו לצורך כך את הזהב, כסף ונחושת עם כל שלש עשרה או חמש עשרה הדברים¹⁵ שמונה שם בפרשה¹⁶,

ועי"ז גופא הן יפעלו אח"כ בגלוי שיוכלו לילך בקרוב קוממיות לארצנו, בביאת משיח צדקנו.

כ"ק אדמו"ר שליט"א צוה לנגן אני מאמין.

(תרגום חפשי ומעובד משיחת י"ט כסלו ה'תשכ"ב – בלתי מוגה)

- (5) שהוא גלגול של הדור שיצא ממצרים (כתבי האריז"ל שער הגלגולים הקדמה כ. לקוטי תורה וספר הליקוטים שמות ג, ד).
- (6) ספר הליקוטים שמות ג, ד.
- (7) שהנשים לא רצו ליתן ולא נתנו זהבם לעשיית העגל (פרד"א פמ"ה. ועוד). וראה סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 299 הע' 11.
- (8) "ומיחו בבעליהם" (במדב"ר פכ"א, י).
- (9) ויקהל לה, כו. וראה סה"ש שם הע' 13.
- (10) שאמרו חז"ל (סוטה יא, ריש ע"ב) "בשכר נשים
- צדקניות שהיו באותו הדור נגאלו ישראל ממצרים".
- (11) שהוא גואל אחרון (ראה שמו"ר פ"ב, ד. זח"א רנג, א. וראה לקו"ש חי"א ע' 8 ואילך. וש"נ).
- (12) ספרי פנחס כז, א. וראה גם במדבר שם. ועוד.
- (13) פינחס כז, א-ד. וראה פרש"י שם כו, סד: "על הנשים לא נגזרה גזירת המרגלים לפי שהן היו מחבבות את הארץ".
- (14) ראה גם לקו"ש שבערה 18.
- (15) ראה לקו"ש שם ע' 902 ובהנסמן שם.
- (16) ר"פ תרומה.

ולבני", אלא "פדאני לי ולבני" בפועל ובגלוי. ובפשטות – שתיכף ומיד ממש (בהמשכה של התוועדות זו, עוד לפני תפלת המנחה) מתקיימת בקשת יעקב (בשם ועבור ובשליחות כביכול דכאו"א מישראל) "לישב בשלוה" (שקורין במנחה) בפועל ובגלוי (כיון שכבר לפני"ז נתקיים היעוד "ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו והיתה לה' המלוכה"), ונתקיים "אך צדיקים גו' ישבו ישרים את

(39) תהלים קמ, יד.

(40) ערכין לב, סע"ב.

(41) תהלים פד, ח.

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן – אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל – נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה – נפטרה ביום ה' טבת

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נרבת בנם – יבלחט"א – הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

כאשר שריפה בוערת "ויקה מן הבא בידו"

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

"ויקה מן הבא בידו" (פרשתנו לב, יד)

כאשר - רחמנא ליצלן - בוערת שריפה, רואים בטבע האדם שהוא אינו נעמד להציל את חפציו באופן מסודר - אשר בתחילה מחפש במגירה שבה מונח דבר יקר ולאחמ"כ הולך למגירה שני' שבה נמצא דבר שאינו יקר כ"כ (כמו הקודם) אך גם הוא חשוב - אלא הקב"ה הטביע בטבע בני אדם שכאשר בוערת שריפה אזי מיד "ויקה מן הבא בידו" ו"מצוה הבאה לידך אל תחמיצנה".¹

[והנמשל:] גם כאשר אפשר לערוך חשבונות - חשבונות שאינם אמיתיים או אפילו חשבון צדק אמיתי - שבשנים כתיקונם הי' צריך להיות סדר שונה, הרי זה לא נוגע ל"שעת חרום", שעה בה הקב"ה שורף את שיירי הגלות האחרונים, ורוצה שיהיו ראויים ל"ואתם תלוקטו לאחד אחד בית ישראל"² וכפירוש רש"י³ שהקב"ה אוהז ביד כ"א ומוציאו מהגלות.

אמנם, גם מצד היהודי צריכה להיות איזו הכנה, "ויקה מן הבא בידו", ועל כך אומרים שהגיע כבר הזמן לקדש את שמו של הקב"ה באופן שגם אינם יהודים יראו זאת, על-ידי שהיהודי יהי' יהודי באהליק ויהודי בצאתך, עם "גאון יעקב" ועם כל התוקף בנוגע לשמו, לבושו ולשונו, וכל העניינים שבזכותם יצאו בני ישראל מגלות מצרים⁴, "כימי צאתך מארץ מצרים"⁵,

ובודאי שניתן הכח לבצע זאת בשלימות, וכאמור לעיל - בשמחה ובטוב לבב,

וזה גם יזרז, יקדים וימהר את קיום היעוד ד"כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות". (תרגום חפשי משיחת י"ט כסלו ה'תשס"ח - בלתי מוגה)

(1) ראה מכילתא (ורש"י) בא יב, יז. וראה אנציק' (4) ראה פס"ז (לקח טוב וראו ו, ו. וראה בהנסמן בלקו"ש חל"א ע' 230).

(2) ישעי' כז, יב.

(3) נצבים ל, ג.

טוענים ועושים "געוואַלד" היתכן שמשיח לא בא?!

כללות העבודה דזמן הגלות היא - עבודת התשובה:

סיבת הגלות היא - "מפני חטאינו גלינו מארצנו", כפי שאומר כאו"א מישראל בעמדו בתפלה לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה!

[. .] ומכיון שזהו מצב שישנה שייכות לענין ד"חטאינו", הרי מובן, שהעבודה במצב כזה היא - עבודת התשובה.

והנה, אצל בעלי-תשובה הסדר הוא - "צועק ונענה מיד"¹, ויתירה מזה: "טרם יקראו ואני אענה"².

ועפ"ז: מכיון שכל יהודי אומר בתפלתו "כי לישועתך קוינו כל היום", "ותחזינה עינינו בשוּבך לציון ברחמים", ובלשון הידוע: "אני מאמין באמונה שלימה בביאת המשיח . . אחכה לו בכל יום שיבוא".

- ובפרט ע"פ המבואר במדרש תהלים³ הידוע (והובא גם בפירוש הרד"ק)⁴ אודות ההכרח והנחיצות שבני' יבקשו על הגאולה ובנין ביהמ"ק (כפי שכבר נדפסו ונתפרסמו הדברים)⁵, והרי דבר ברור הוא שכל יהודי רוצה לקיים את ציווי חז"ל, ובפרט "א געשמאקער ציווי" [= ציווי נעים] אודות הגאולה ובנין ביהמ"ק -

טוענים יהודים ועושים "געוואַלד": היתכן שמשיח צדקנו עדיין לא בא?! "עבר קציר כלה קיץ ואנחנו לא נושענו"...

ופשוט, שאין הכוונה לבוא ב"טענות" למישהו, עאכו"כ להקב"ה!

הכוונה היא, איפוא, "טאפּאַרו-דא-פּלאַחו"⁷ (הגרזן על העץ, מעשה בפועל), "מ'מאנט תכלית" ... [= תובעים "תכלית"] וה"תכלית" היא - שמשיח צדקנו יבוא ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו, בעגלא דידן ממש, בשעתא חדא וברגעא חדא, "ארו עם ענני שמיא"⁸, "אחישנה"⁹ ב"אחישנה".

(משיחת י"ט כסלו ה'תשס"ח - בלתי מוגה)

(1) רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ז.

(6) ירמ' ח, כ.

(2) ישעי' סה, כד.

(7) סה"ש ה'ש"ת ע' 105. תש"ב ע' 87. תש"ד ע' 104.

(3) מזמור יז (בהוצאת באבער - ע' סד).

ועוד.

(4) סוף שמואל ב'.

(8) דניאל ז, יג. וראה סנהדרין צח, א.

(5) ראה שיחת ליל ז' מרחשון סל"א - נדפסה ב"יחי המלך" גליון תקמא ע' 3 ואילך.

(9) ישעי' ס, כב. וראה סנהדרין שם.

כפי שהי' בדור המדבר כך יהי' עם הנשים בדורנו

רואים בפועל, שכשם שבדור דמתן-תורה בזמן ש"ה' עוז לעמו יתן"¹, הרי היתה ההתחלה "כה תאמר לבית יעקב"² "אלו הנשים"³, וכמבואר במדרש שכל קיום התורה הי' תלוי בזה⁴

(1) תהלים כט, יא. ובפרש"י: ורבותינו דרשוהו

(זבחים קטז, א) במתן תורה כו'.

(2) ישעי' קטז, א.

(3) מכילתא (ופרש"י) שם.

(4) שמו"ר פכ"ח, ב. וראה גם לקו"ש ח"ב ע' 528 ואיך. ועוד.

(2) יתרו יט, ג.